

JODIE BULLER

*O carte clasică, o introducere fără
egal în filosofia vânzătorilor.*

PETAR ATANASOVSKI

*O carte ușor de citit care te face
să înțelegi importanța tenacității
și a încrederii în sine.*

SUK RANI RAI

*Cu toți suntem „vânzători”, iar
succesul depinde enorm de cât de
bune ylm să ne „vinderem”.*

og mandino

cel mai vestit vânzător din lume

CURTEA VECHÉ
PUBLISHING

COLECȚIA
CĂRȚI CHEIE

24

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1	7
Capitolul 2	12
Capitolul 3	18
Capitolul 4	26
Capitolul 5	30
Capitolul 6	34
Capitolul 7	39
Capitolul 8	42
Capitolul 9	47
Capitolul 10	51
Capitolul 11	55
Capitolul 12	59
Capitolul 13	63
Capitolul 14	67
Capitolul 15	70
Capitolul 16	74
Capitolul 17	78
Capitolul 18	81

PARTEA A DOUA

Dedicatie specială.....	93
Og Mandino își amintește	95
Capitolul 1	99
Capitolul 2	106
Capitolul 3	113
Capitolul 4	121
Capitolul 5	128
Capitolul 6	135
Capitolul 7	145
Capitolul 8	153
Capitolul 9	160
Capitolul 10	164
Capitolul 11	168
Capitolul 12	172
Capitolul 13	177
Capitolul 14	181
Capitolul 15	185
Capitolul 16	189
Capitolul 17	193
Capitolul 18	197
Capitolul 19	200

CAPITOLUL 1

HAFID ZĂBOVI în fața oglinzii de bronz și își studie imaginea reflectată în metalul lustruit:

— Doar ochii și-au păstrat tinerețea, murmură el.

Se întoarse și porni încet de-a lungul pardoselii largi de marmură. Trecu printre cele două coloane negre de onix ridicate pentru a sprijini tavanul lucios din argint și aur, iar bătrânele sale picioare îl purtară mai departe pe lângă mesele încrustate în chiparos și fildeș.

Carapacele de broască țestoasă licăreau de pe canapele și divanuri, iar zidurile, bătute cu nestemate, scânteiau de după brocarturile pictate cu migală. Palmieri imenși creșteau liniștiți în vase de bronz, încadrând o fântână cu nimfe din alabastru, în timp ce vase cu flori acoperite cu pietre scumpe se întreceau care mai de care să rețină atenția. Nici un vizitator al palatului nu s-ar fi îndoit că Hafid era într-adevăr foarte bogat.

Bătrânul trecu dincolo de împrejmirile grădinii și pătrunse în depozitul său, care se întindea încă vreo cinci sute de pași dincolo de palat. Erasmus, mai marele contabililor săi, aștepta șovăitor chiar după poartă:

— Mărire ție, sire.

Hafid dădu din cap și-și continuă drumul în tăcere. Erasmus îl urmă, iar chipul nu-i putea ascunde îngrijorarea trezită de porunca neobișnuită a stăpânului său de a se întâlni în acest loc. Lângă rampele de descărcare, Hafid

se opri pentru a privi cum mărfurile erau mutate din lăzi, numărate și așezate în dulapuri separate.

Se găseau acolo stofe de lână, pânzeturi fine, pergame, miere, covoare și ulei din Asia Mică, sticlă, smochine, nuci și balsam din propria-i țară; țesături și leacuri din Palmira, ghimbir, scorțișoară și pietre prețioase din Arabia, cereale, hârtie, granit, alabastru și bazalt din Egipt, tapiserii din Babilon, picturi din Roma și statui din Grecia. Mirosul balsamului se simțea greu în aer, iar nasul bătrân și sensibil al lui Hafid detectă și prezența aromei de stafide dulci, de mere, brânză și ghimbir.

În cele din urmă, se întoarse către Erasmus:

— Bătrâne prieten, câtă bogăție este strânsă acum în vistieria noastră?

Erasmus păli:

— Cu totul, stăpâne?

— Cu totul.

— N-am studiat de curând cifrele, dar aş estima că sunt mai mult de şapte milioane de talanți de aur.

— Și dacă am transforma toată marfa din toate depozitele și prăvăliile mele în aur, cât s-ar mai adăuga?

— Inventarele noastre nu sunt complete pentru acest anotimp, sire, dar aş calcula la un minimum de încă trei milioane de talanți.

Hafid dădu din cap:

— Nu mai cumpăra marfă deloc. Plănuiește imediat orice crezi de cuviință pentru a vinde tot ce-mi aparține și a converti totul în aur.

Gura contabilului se deschise, dar nu urmă nici un sunet. Se simțea rău, ca și cum ar fi fost lovit de ceva, și când în sfârșit reuși să vorbească, cuvintele-i ieșiră cu greu:

— Nu înțeleg, sire. Acesta a fost cel mai profitabil an al nostru. Fiecare emporiu* a raportat o creștere a vânzărilor mai mare decât în anotimpul trecut. Chiar și legiunile romane se numără acum printre clienții noștri; și nu ai vândut acum două săptămâni Procuratorului din Ierusalim două sute de armăsari? Iartă-mi îndrăzneala cu care uneori am cercetat ordinele tale, dar această poruncă nu o pot înțelege...

Hafid zâmbi și îi apucă mâna cu blândețe:

— Tovarăș de încredere care mi-ai fost, mai are memoria ta îndeajuns de multă putere pentru a-ți aminti primul ordin pe care l-ai primit de la mine atunci când ai intrat în slujba mea acum mulți ani?

Erasmus se încruntă un moment, apoi se luminează la față:

— Am fost pus de tine să ridic din vistierie, în fiecare an, jumătate din profitul nostru și să-l împart la săraci.

— Nu m-ai considerat, la vremea aceea, un om de afaceri nătâng?

— Aveam așteptări mari, sire.

Hafid dădu din cap și arătă cu brațul către rampele de descărcare:

— Admiți acum că îngrijorarea ta era fără temei?

— Da, sire.

— Atunci lasă-mă să te încurajez să ai încredere în această hotărâre până ce îți voi explica planurile mele. Acum sunt un om bătrân și nevoile mele sunt simple. De când prea iubită mea Lisha a fost luată de lângă mine, după atâția ani de fericire, dorința mea este să-mi împart toată bogăția la oamenii din acest oraș. Am să păstrez doar atât cât să-mi sfârșesc viața fără greutate. În afară de dispozițiile privind inventarul, vreau să pregătești documentele prin care voi transfera proprietatea asupra fiecărui emporiu

* Emporiu = târg, port, agenție comercială într-o țară străină. (N. red.)

aceluia care acum se ocupă de el în folosul meu. Vreau, de asemenea, să împart câte cinci mii de talanți fiecăruia dintre acești oameni, ca o recompensă pentru atâția ani de loialitate, astfel încât ei să-și refacă stocurile de marfă după propria lor dorință.

Erasmus începu să vorbească, dar mâna ridicată a lui Hafid îl făcu să tacă:

— Ți pare această împărțeață neplăcută cumva?

Contabilul își scutură capul și încercă să zâmbească:

— Nu, sire, doar că nu pot să-ți înțeleg motivele. Cuvintele tale par a fi cele ale unui om cu zilele numărate.

— Ți stă în fire, Erasmus, să te îngrijorezi mai mult pentru mine decât pentru tine. Nu trebuie oare să te gândești și la propriul tău viitor, la vremea când imperiul nostru comercial se va destrăma?

— Am fost tovarăși mulți ani. Cum aş putea să mă gândesc doar la mine însumi?

Hafid își îmbrățișă vechiul prieten și răspunse:

— Nu este nevoie, într-adevăr. Ți cer ca imediat să transferi cincizeci de mii de talanți de aur pe numele tău și te rog să rămâi cu mine până când va fi îndeplinită o promisiune pe care am făcut-o acum multă vreme. După ce voi reuși să-mi țin promisiunea, îți voi lăsa prin testament acest palat și depozitul de aici, iar eu voi fi gata să mă întâlnesc cu preaiubita mea Lisha.

Bătrânul contabil îl privea cu ochii pierduți pe stăpânul său, incapabil să priceapă cuvintele pe care le auzise. „Cincizeci de mii de talanți de aur, palatul, depozitul... Nu mai sunt slujitor...”

Hafid dădu din cap:

— Am contat întotdeauna pe prietenia ta ca pe cea mai mare avere a mea. Răsplata pe care ți-o ofer acum este mică în comparație cu loialitatea ta nesfârșită. Tu ai stăpânit arta de a trăi nu doar pentru tine, ci și pentru alții, iar această preocupare te-a făcut să fii, înainte de toate, un

om adevărat. Acum te îndemn să te grăbești cu ducerea la împlinire a planurilor mele. Timpul este cel mai prețios lucru pe care-l posed, iar clepsidra vieții mele este aproape goală.

Erasmus își întoarce fața pentru a-și ascunde lacrimile. Întrebă apoi cu vocea spartă:

— Și ce-i cu promisiunea neîmplinită încă? Deși am fost ca frații, n-am auzit niciodată de așa ceva.

Hafid își încrucișă brațele și zâmbi:

— Mă voi întâlni din nou cu tine când te vei achita de poruncile pe care ți le-am dat în dimineața asta. Atunci, am să scot la lumină un secret pe care vreme de treizeci de ani nu l-am împărtășit nimănui, în afară de soția mea.